

ikke omtrent samtidig med det en almindelig Fællesudtalelse om flere store kirkelige Spørgsmaal skulde kunne indledes og komme frem. — Naar, som den ærede samme Landthingsmand sagde, man anbefaler denne Lov under Vidnesbyrd om, at det staaer daarligt til mange Steder med Kirken og Geistligheden, medens den jo dog ikke forbedrer Geistligheden, saa maa jeg tillade mig at være af den modsatte Mening, forsaavidt man overhovedet kan sige, at den „forbedrer“, istedetfor at den er stiftet til at give Bidrag til at forbedre Geistligheden. Thi om der end ikke kommer en eneste Præst til, flere end de, der alligevel ere Præster, kan der foregaae meget mærkelige og alvorlige Forandringer hos en heel Deel af disse. Det er der foregaaet, dengang Sognebaandsløsningen blev indført, og den har virket heldigt, ikke blot for de Enkelte, der løste Sognebaand, og ikke blot for de Præster, der ved Saadannes Tillid fik Vidnesbyrd om, at de virkede til Velsignelse, hvad de mange Gange trængte til, men ogsaa for de Præster, fra hvem man løste Sognebaand, og jeg troer, at det Samme her vil blive Tilfældet. Den trygge Bevidsthed, hvorved man ellers let kunde slaae sig til No, navnlig som Landsbypreest — og jeg har selv været det —, især naar der Ingen er i Nærheden, til hvem der er Fristelse til at løse Sognebaandet, saa at man mener, at man fuldkommen og i alle Maader tilfredsstillter, den faaer blandt Andet vistnok et mægtigt Dreffigen, naar f. Ex. Mormonerne komme til os og løbe af med en Deel af Sognefolkene; men den faaer derhos en mere beskedne og mere velgjørende Vækkelse og Paaindelse, naar det viser sig, at det er ikke med Drømme om et Eldorado i Amerika eller om en Himmel paa Jorden derovre, at man loffer dem fra os, men at en Mand med den samme kristelige Forkyndelse som vi drager dem fra os, tilbeels dog vel fordi vi nytes med at sige, at de ere kolde, medens det er os, som ere kolde. — Det ærede Medlem sagde med Hensyn til, at jeg havde udtalt, at der gives saa mange Maader, hvorpaa man let og flygtigt kan føres over fra den ene Menighed til den anden, at det havde Intet at betyde ved denne Leilighed, fordi der er stor Forskjel imellem, at man let, flygtigt og hyppigt kastes

over fra den ene paa den almindelige Maade ordnede Menighed til den anden, og det, at man med Bevidsthed træder ind i en Kreds, der selv paa særlig Maade bærer en Menighed. Sa vist er der en Forskjel derimellem, men saa er det ogsaa en Forskjel, der tilbeels tjener til at oplyse, hvor jammerligt det staaer til med Alt, hvad der kaldes Sjælesorg, f. Ex. i alle store Byer, hvor denne Kasten om fra den ene Menighed til den anden foregaaer uafslægt, og derimod, hvor meget bedre det vilde være, i alt Fald for dem, der ønske det, og for de Præster, der ønske en saadan Vækkelse, om de ved hver Enkelts Udtrædelse af deres Kreds og ved Anmeldelsen om, at han vil træde i Forbindelse med en anden, bleve vakte til Opmærksomhed for deres Opgave i saa Henseende. Jeg kan derfor ikke Andet end fastholde den Overbeviisning, at der var Noget i min Henvisning til hiin idelige, vænsede Stiftens fra Sogn til Sogn. Men jeg ønsker forøvrigt nødt at komme ind paa videre at motivere og gennemføre denne Sag. Det er tungt nok, naar man ærlig og oprigtig — og deri maaler jeg mig med enhver Dannemand — er en Ven af Folkekirken, og saa gjør et Skridt i Haab om, at det skulde være til Velsignelse for den, at dette saa ubetinget bliver betragtet som Noget, der ligefrem vil nedbryde og forstyrre den. Men det vilde blive end tungere, hvis jeg skulde være nødt til at fremsøre Afstilligt om Folkekirken Brøst, navnlig ogsaa i de store Stæder. Jeg veed, at der er nok, vel ikke i denne høie Forsamling, men rundt omkring i Landet, der vilde lytte dertil og give det et mangedobbelt Echo; derfor vil jeg nødt gaae ind derpaa, og ønsker, at det høie Thing vil tage i Betragtning, at denne Lov tilbyder et lille Middel til, at nogen Opmærksomhed herpaa kan vækkes hos selve Præsterne, men derhos indeholder et Middel til, at de Menighedsmedlemmer, som ønske, at det skal være bedre, i nogen Maade, i det Mindste for deres Bedkommende, kunne vende tilfredsstillende. — Naar den samme meget ærede Landthingsmand bemærkede, at der ikke vilde blive synderlig Brug for Loven, at dens Venner vare enige heri, men at det var Principet, der stredes om, da kan jeg i visse Maader gaae ind herpaa. Jeg